

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 86.

Vydána dne 15. října 1923.

Obsah: **186.** Nařízení, kterým se provádějí některá ustanovení zákona o vojenských požitcích zaopatřovacích.

186.

Vládní nařízení ze dne 6. října 1923,

kterým se provádějí některá ustanovení zákona o vojenských požitcích zaopatřovacích.

Vláda republiky československé nařizuje podle § 117 zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n., o vojenských požitcích zaopatřovacích:

Článek I.

K § 1.

Pokud jest v zákoně řeč o gážistech, rozumějí se tím pouze gážisté vojenští. Zaopatřovací požitky četnictva a vojenských osob ze stavu mužstva upraví zvláštní zákony.

K § 2.

Při posuzování nároku na trvalé výslužné podle odstavce b) jest dbáti všech služebních let, započitatelných podle ustanovení tohoto zákona, tedy i let válečných.

K § 3.

(1) Podkladem pro přiznání nároku na vojenské požitky zaopatřovací a pro druh těchto požitků jest nález a návrh superarbitrační komise. Ministerstvo národní obrany rozhodne o tomto návrhu, a vyřídí-li jej kladně, přizná a vyměří zaopatřovací požitky.

(2) Každé rozhodnutí ministerstva národní obrany o výměře, zvýšení neb snížení zaopatřovacích požitků dodá se straně písemným výměrem na potvrzení, že bylo přejato.

(3) Všeobecně lze považovati za poruchu zdraví, způsobenou zvláštností vojenského povolání, taková poškození zdraví a jejich trvalé

následky, která vznikla ve vojenské službě bez vlastního zavinění a u kterých lze důvodně předpokládati, že by za obyčejných okolností v civilním poměru nevznikla a že tedy pouze zvláštní povaha služby vojenské měla na jejich vznik nebo průběh přímý a podstatný vliv.

(4) Za těžké poruchy zdraví stejného stupně podle odstavce c) tohoto paragrafu, jakož i podle ustanovení prvního a třetího odstavce §u 7 zákona jest považovati takové trvalé těžké poruchy zdraví, které působí trvalou 75 až 100%ní neschopnost k přiměřenému občanskému povolání.

K § 4.

(1) O tom, zda gážistovi (čekateli) přísluší odbytné, rozhoduje ministerstvo národní obrany na podkladě řízení superarbitračního.

(2) Služným rozumí se požitky uvedené v §§ 1 a 9 zákona ze dne 19. března 1920, č. 195 Sb. z. a n., u podporučíků a čekatelů adjutum, pokud se týče služné XI. a X. hodnostní třídy, uvedené v § 8 citovaného zákona; při přeložení do výslužby po 1. lednu 1923 rozhoduje o tom, co jest rozuměti služným, § 1 zákona ze dne 20. prosince 1922, č. 394 Sb. z. a n.

K § 5.

Superarbitrační řízení upravuje superarbitrační předpis pro vojenské gážisty, vydaný ministerstvem národní obrany; předpis ten stanoví též, jak jest postupovati při superarbitraci choromyslných.

K § 6.

Celková započitatelná služební doba zjistí se podle zápisů v kmenové knize a podle ustanovení §§ 26—28, 81—84.

K § 7.

(1) Připočtení deseti let podle ustanovení prvního a druhého odstavce provede vojenská odborná účtárna, byl-li nález superarbitrační komise — že gážista (čekatel) vyhovuje podmínkám stanoveným v těchto odstavcích — schválen ministerstvem národní obrany.

(2) Připočítání služebních let podle ustanovení třetího odstavce povoluje ministerstvo národní obrany na zvláštní žádost v dohodě s ministerstvem financí, když bylo šetřením zjištěno, že jsou splněny podmínky, předepsané v tomto odstavci.

(3) Podmínky pro zvýšení výslužného [bod a) a b) předposledního odstavce] vztahují se pouze na výjimečné zvýšení výslužného podle odstavce čtvrtého.

(4) Má-li býti podkladem pro zastavení výplaty částky, o kterou bylo výslužné zvýšeno, zlepšení zdravotního stavu poživatelova, jest provést nové superarbitrační řízení.

K § 9.

Postoupí-li gážista (čekatel) ve výslužbě, jenž byl povolán do činné služby vojenské, do vyšší hodnostní třídy neb do vyššího platového stupně za této činné služby, nabude tím nároku na zvýšení výslužného. Vojenská odborná účtárna vyměří znovu výslužné a ministerstvo národní obrany zařídí výplatu nových požitků.

K § 10.

(1) Příspěvek na výživu vyplácí se podle zásad platných pro výplatu obdobných příspěvků civilních státních zaměstnanců.

(2) Nároku na zaopatřovací požitky nemají důstojníci z povolání, kteří byli po prohlášení, že nehodlají býti nadále důstojníky z povolání, přeloženi podle § 25 branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n., do zálohy nebo propuštěni ze svazku branné moci podle § 95, odst. 2. a 5., vládního nařízení ze dne 28. července 1921, č. 269 Sb. z. a n. (branných předpisů).

(3) Má-li býti vydána prémiová reserva, jest postupovati podle § 68 zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. Ustanovení toto vztahuje se též na případy, uvedené v odstavci 2.

K § 11.

(1) Prohlášení o zřeknutí jest podati písemně. Podpis (ať gážisty či manželky) jest ověřiti soudně nebo notářsky.

(2) Ústní prohlášení svobodné osoby o zřeknutí lze připustiti do protokolu jen tenkrát, jestliže velitel, u něhož se prohlášení činí, osobu prohlašující zná. Protokol podepíše v tomto případě prohlašující gážista, velitel a zapisovatel.

(3) Až do zákonité úpravy nároku rozloučených manželek na zaopatření není vojenská osoba, jejíž rozloučená manželka jest ještě na živu, oprávněna zříci se nároku na zaopatřovací požitky bez písemného souhlasu rozloučené manželky.

K § 12.

Nárok na vojenské výslužné pomíjí podle ustanovení tohoto paragrafu i tehdy, když jest gážista (čekatel) umístěn v civilní státní (nebo jí rovné) službě pouze zatím, vyjímajíc ovšem zatímní službu za denní nebo týdenní plat, nebo za remuneraci.

K § 15.

Příspěvek na výslužné sráží se gážistům (čekatelům) se zřetelem k ustanovení § 5 zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 495 Sb. z. a n., teprve od 1. března 1922; podporučíkům a čekatelům však jen tehdy, mají-li plné požitky XI., pokud se týče X. hodnostní třídy.

K § 16.

(1) Při posuzování nároku na výslužné nečiní se rozdíl, byla-li porucha (poškození) zdraví, zakládající tento nárok, získána nebo pouze zhoršena ve službě vojenské; stačí, byla-li jen v přičinné spojitosti s touto službou.

(2) U gážistů v záloze, kteří již vykonávají nějaké občanské povolání, jest toto povolání považovati za „přiměřené“. Je-li však povolání, které tito gážisté vykonávají, méněcenné proti povolání vykonávanému před nastoupením činné služby vojenské, jest toto posléze zmíněné pokládati za přiměřené. Jinak jest přiměřeným občanským povoláním rozuměti povolání přiměřené stavu, vzdělání a schopnostem superarbitrovaného gážisty.

(3) Při provádění superarbitračního řízení u gážistů (čekatelů) v záloze jest si vyžádati u příslušného politického úřadu II. stolice spolupráci úředního a v úrazovém pojištění zkušeného lékaře, jehož povinností bude, aby při superarbitraci podal své dobrozdání o způsobilosti superarbitrovaného k přiměřenému

občanskému povolání. V případě, že by se to odporučovalo s hlediska účelnosti nebo úspory, může býti k provedení tohoto řízení vyžádána u příslušného zemského úřadu pro péči o válečné poškozence spolupráce lékaře, činného v oboru péče o válečné poškozence.

(4) Je-li pro posouzení ztráty způsobilosti k občanskému povolání podle výroku lékařského třeba, aby byl dotčený pozorován v nemocnici neb lékařském ústavu, může býti nařízeno, aby byl dán na čas potřeby do vojenské nemocnice nebo ústavu.

(5) Neuposlechne-li gážísta (čekatel) tohoto rozkazu, nemaje pro to ani zákonných, ani nijakých podstatných důvodů, řízení superarbitrační se zastaví, ministerstvo národní obrany žádost za superarbitraci, resp. výslužné gážístovi vrátí a vydá mu zároveň písemný výměr o rozhodnutí.

K § 17.

O přiznání výslužného rozhoduje ministerstvo národní obrany, a jde-li o zvýšení podle § 7, odst. 4., v dohodě s ministerstvem financí.

K § 18.

Poživatel výslužného, jehož původní nezpůsobilost k občanskému povolání bez jeho viny vzrostla zhoršením poruchy (poškození) zdraví, která byla podkladem jeho nároku na výslužné, může — není-li zhoršení poruchy (poškození) zdraví pouze rázu přechodného — nejdéle v době deseti let od přiznání prvotního výslužného požádati o provedení nového superarbitračního řízení a o zvýšení výslužného. Žádost jest doložiti lékařským vysvědčením a podati prostřednictvím příslušného vojenského evidenčního úřadu.

K § 19.

O zastavení, prodloužení, novém vyměření a trvalém přiznání výslužného rozhoduje ministerstvo národní obrany.

K §§ 20 a 43.

Ustanovení tohoto paragrafu platí též pro osoby četnictva, přibrané k vykonávání četnických polních služeb, vyjma válečné služby podle § 28, bod b), branného zákona ze dne 19. března 1920, č. 193 Sb. z. a n.

K § 22.

(1) Pro výměru přídatku k výslužnému počítá se pouze započitatelná doba poslední

služby vojenské [§ 6, odst. 4., § 26, lit. a), §§ 27 a 28]. Celková služební doba, za kterou se vyměřuje výslužné a poskytuje přídatek, nesmí převyšovati počet let předepsaných pro gážístu (čekaitele) v příčině nároku na plné výslužné.

(2) Nárok na přídatek jest uplatniti žádostí, doloženou ověřeným opisem pensijního dekretu, u vojenského evidenčního úřadu, v jehož obvodu gážísta má trvalé bydliště; vojenský evidenční úřad ji předloží služebním postupem ministerstvu národní obrany k rozhodnutí.

K §§ 24, 45, 57 a 63.

(1) Při vypočítávání příjmu jest postupovati obdobně, jak ustanovuje vládní nařízení ze dne 7. prosince 1922, č. 363 Sb. z. a n.

(2) Poživatelé zaopatřovacích požitků (zákonní zástupci) jsou povinni hlásiti ministerstvu národní obrany prostřednictvím svého vojenského evidenčního úřadu každé zvýšení příjmů.

K § 25.

Jestliže vojenský gážísta (čekatel) v záloze, nemaje pro to dostatečných důvodů, neuposlechne rozkazu, aby se dostavil k lékařské prohlídce za příčinou zjištění, zdali a do jaké míry trvají podmínky výslužného, budiž výplata výslužného zastavena; na tento následek neuposlechnutí rozkazu budiž dotčený v popovolávacím lístku upozorněn.

K § 26.

(1) Sloužil-li vojenský duchovní činně v civilní duchovní správě déle než 3 léta, má nárok na započítání doby delší než tato lhůta pouze tehdy, když jsou splněny podmínky § 26, lit. b), a jde-li při tom o činnost ve veřejné duchovní správě anebo o činnost učitele náboženství na veřejných školách s platem z veřejných fondů (státních, zemských, obecních atd.).

(2) Doba, kterou sloužil gážísta (čekatel) jako hudební elév, se do služební doby nezapočítá.

(3) Jakým způsobem jest postupovati v případech § 26, lit. g), stanoví nařízení vládní ze dne 30. prosince 1920, č. 693 Sb. z. a n.

K § 27.

(1) Která léta jest započítati za válečná, jest zaznamenati v kmenové knize.

(2) Za válečná léta jest pokládati léta:

a) v nichž vojenské osoby sloužily za války činně (aktivně) aspoň tři měsíce, nebo

b) bez zřetele k délce činné služby:

aa) účastnily-li se bojů, nebo

bb) utrpěly-li poruchu (poškození) zdraví před nepřítelem, nebo

cc) staly-li se nezpůsobilými ke službě z válečných námah (nakažlivých nemocí).

(3) Vojenským osobám, jež za války aktivně sloužily v několika kalendářních letech, budiž při výměře výslužného za každý kalendářní rok připočten vždy jeden rok jako rok válečný, sloužily-li aktivně v každém z těchto kalendářních roků

a) aspoň 3 měsíce, nebo

b) bez zřetele k době za podmínek uvedených v předchozím odstavci sub b).

(4) Vojenskou službou za války při provádění tohoto paragrafu jest rozuměti vojenskou službu konanou v době, počínající dnem, kdy mobilisace byla vyhlášena, a končící dnem, jímž má býti demobilisace podle demobilizační vyhlášky skončena, a není-li v ní uveden takový den, uplynutím dvou měsíců ode dne této vyhlášky.

K § 33.

(1) Pod pojem rodiny spadají osoby žijící s gážístou (čekatelem) ve společné domácnosti, k jejichž výživě gážísta (čekatel) podle zákona jest povinen přispívat.

(2) Náhrada podle posledního odstavce bude čas od času určena ministerstvem národní obrany v dohodě s ministerstvem financí po vyšetření a návrhu příslušného zemského vojenského velitelství.

K § 35.

Končí-li tříměsíční lhůta, uvedená v 4. odstavci tohoto paragrafu, v měsíci, jenž předchází měsíci, v němž jest splatno nájemné podle ustanovení platných v místě invalidovny, lze použití bytu až do konce měsíce, v němž končí lhůta.

K §§ 36 a 37.

Činnou službou podle ustanovení § 36, předposlední odstavec, a § 37, poslední od-

stavec, jest doba činné služby v čs. vojsku, započitatelná podle tohoto zákona [§§ 26, lit. a), a 81], vyjímajíc službu za denní nebo týdenní plat nebo za remuneraci.

K § 41.

Zvýšení podle bodu a) a b) tohoto paragrafu povoluje ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem financí.

K § 42.

(1) Povolení k sňatku, jakož i vstup do stavu manželského, rozvedení nebo rozloučení manželství jest zaznamenati v kmenové knize.

(2) Nárok rozloučených manželek na zaopatření upraví zvláštní zákon. [Při rozvodu platí ustanovení § 42, lit. b).]

K § 46.

Vdova (družka) jest povinna prokázati příslušnými doklady nárok na důchod vdovský. Tento přiznává a vyměří ministerstvo národní obrany.

K § 50.

Činnou službou gážísty (čekatele) v záloze jest rozuměti poslední činnou službu vojenskou.

K §§ 50 a 52.

(1) Vdova (družka, opatrovník) jest povinna prokázati doklady nárok na příspěvek na vychování (důchod sirotčí). Tento přiznává a vyměří ministerstvo národní obrany.

(2) Narození nebo adoptování dítěte jest zaznamenati v kmenové knize.

K § 54.

Normální výslužné jest v tomto případě výslužné, vyměřené podle zákonných ustanovení.

K § 59.

(1) Předpokládá se, že učiliště jest na území republiky Československé. Je-li učiliště v cizině, platí ustanovení § 115.

(2) Náležitý prospěch [odst. 1., lit. b)] jest prokázati každoročně školním vysvědčením, a jde-li o vysoké školy, průkazy o řádném postupu ve studiích podle předepsaných zkušebních řádů. V pochybných případech rozhodne ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem školství a národní osvěty.

(3) V případech lit. a) až c) končí se nárok dnem, kterým jest dovršena stanovená hranice věku, nebo kterým nastalo jiné zaopatření.

K § 63.

(1) Vzhledem k ustanovení posledního odstavce §u 36 zákona zahrnutí jest pod pojmem „vdova“ jakoukoli poživatelku vdovského důchodu, tedy nejen vdovu, nýbrž i družku, vyhovující podmínkám posledního odstavce citovaného paragrafu.

(2) Předkové jsou povinni prokázati příslušnými doklady nárok na důchod; tento přiznává a vyměří ministerstvo národní obrany.

K § 65.

Ministerstvo národní obrany nařídí znovu prozkoumání podmínek důchodu a vyměří znova důchod nebo jej zastaví.

K §§ 66 a 74.

Službou válečnou podle tohoto zákona jest rozuměti službu vojenskou, konanou za války, t. j. v obdobích, která dlužno počítati za léta válečná podle ustanovení § 27.

K §§ 67 a 68.

(1) Utrpěl-li gázista (čekatel) kromě zranění též těžkou poruchu zdraví, jest při provádění § 67, lit. a) nebo e), vyměření zvláštní přírůvek za zranění a za poruchu zdraví.

(2) Za těžkou poruchu (poškození) zdraví podle § 67, lit. a) nebo e), jest pokládati takovou poruchu (poškození) zdraví bez působení vnějších, násilných vlivů, která má za následek v případech odst. a) nejméně 50%ní a v případech odst. e) nejméně 75%ní újmu na schopnosti k přiměřenému občanskému povolání.

K § 69.

(1) K zjištění nároku na přírůvek za zranění postačí, požádá-li gázista (čekatel) v předešlé lhůtě pěti let po události, která tento nárok odůvodňuje, aby byl z této příčiny představen superarbitráční komisi. Vyhovuje-li podmínkám zákona, přiznává a vyměří mu ministerstvo národní obrany příslušející přírůvek za zranění. Ministerstvo národní obrany rozhoduje též, je-li třeba, o zvýšení tohoto přírůvku v mezích § 69, odst. 1.

(2) K opětné superarbitraci, aby byl zjištěn nárok na přírůvek za zranění podle tohoto zákona, nedojde, postačí-li k tomu superarbitráční řízení, provedené před vyhlášením tohoto zákona.

K § 75.

(1) Válečný přírůvek přiznává a vyměří ministerstvo národní obrany podle výsledku superarbitráčního řízení.

(2) K opětné superarbitraci v příčině doatečného zjištění nároku na tento přírůvek nedojde, bylo-li splnění podmínek § 74 zjištěno superarbitráčním řízením, provedeným před vyhlášením tohoto zákona.

K §§ 76, 78, 79 a 80.

Zvýšení zaopatřovacích požitků přiznává ministerstvo národní obrany na vlastní žádost poživatelovu, prokáže-li příslušným průkazem, že splnil podmínky nároku.

K § 81.

(1) Invalidům legionářům z řad mužstva a jejich pozůstalým přísluší požitky zaopatřovací podle ustanovení platných pro gázisty mimo hodnostní třídy (pozůstalé po nich). Tyto požitky přiznává v každém jednotlivém případě a jejich výměru stanoví ministerstvo národní obrany.

(2) Do té doby, než budou legionářům-invalidům z řad mužstva vyměřeny zaopatřovací požitky podle tohoto zákona, bude jim poskytováno ministerstvem sociální péče zaopatření podle zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., pokud se týče podle zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 39 Sb. z. a n., na účet vojenské správy; totéž platí o další výplatě vyživovacích příspěvků, poskytovaných vdovám po padlých a zemřelých legionářích podle zákona ze dne 23. září 1919, č. 530 Sb. z. a n., ministerstvem vnitra za refundaci.

(3) Nárok na výslužné podle odstavce čtvrtého tohoto paragrafu jest přiznati příslušníkům čs. legií i tehdy, jestliže porucha (poškození) zdraví, zakládající podle zákona nárok na výslužné, nebyla získána pouze službou v čs. zahraničním vojsku, nýbrž služba tato způsobila jen zhoršení poruchy (poškození) zdraví, získané již před vstupem do čs. legií.

(4) Nejsou-li splněny tyto podmínky, přináležejí invalidním příslušníkům čs. legií invalidní důchod podle zákona ze dne 20. února

1920, č. 142 Sb. z. a n., a zákonů, jež tento zákon doplňují nebo pozměňují.

(5) Ministr národní obrany v dohodě s ministrem financí stanoví, jakým způsobem a v jaké relaci vyplácejí se budoum zaopatřovací požitky s přináležejícími drahotnými přídavky, mimořádnými a nouzovými výpomocemi příslušníkům čs. zahraničního vojska (pozůstalým po nich), kteří zůstali na území Spojených států severoamerických.

K § 84.

(1) Nárok na výhody stanovené tímto paragrafem mají pouze piloti, pozorovatelé letadel, pilotní a pozorovatelští žáci, vůdcové balonů, pozorovatelé v balonech, žáci balonových vůdců (pozorovatelů), pokud soustavně konají činné letecké služby.

(2) Platnost nároku na výhodné započítání činné letecké služební doby od 1. ledna 1919 do 31. ledna 1921 jest zjednatí zvláštní žádostí, podanou ministerstvu národní obrany. Rozhodnutí přísluší ministerstvu národní obrany.

(3) Příslušné hospodářské správy pořídí každého půl roku výkazy osob, majících nárok na započítání činné letecké služby, a předloží je ministerstvu národní obrany, jež je přezkouší a nařídí, aby se provedlo zápisné řízení.

K § 89.

(1) Ustanovení toto platí pouze v případech, kdy výdělečná neschopnost, pokud se týče úraz (porucha zdraví) nebo i smrt ženské ošetřovatelky byly přivoděny službou válečnou.

(2) Výslužné a příspěvek za zranění přizná a vyměří ministerstvo národní obrany podle výsledku superarbitračního řízení.

(3) Bližší předpisy budou vydány ministerstvem národní obrany v dohodě s ministerstvem financí.

K § 91.

Dosud platná ustanovení o výplatě úmrtného (pohřebního), o příslušných dokladech a o postupu při výjimečném povolení úmrtného (pohřebního) podle odstavce 5. tohoto paragrafu zůstávají i nadále v platnosti.

K § 92.

(1) Za choromyslného při provádění tohoto paragrafu jest pokládati takového gážistu

(čekatele), u něhož vojenský nebo civilní úřední lékař uzná úředním vysvědčením nutnost, aby byl dodán do léčebného ústavu pro choromyslné, nebo který byl soudem pro choromyslnost zbaven svéprávnosti podle císařského nařízení ze dne 28. června 1916, č. 207 ř. z., anebo dán podle ustanovení § 28 zák. čl. XX. z r. 1877 pod opatrovnictví.

(2) Ustanovení odstavce 1.—9. tohoto paragrafu platí jen tehdy, bylo-li umístění v léčebném ústavě provedeno na zakročení vojenské správy, nebo dala-li k tomu umístění svůj souhlas.

(3) K pozůstalým jest počítati všechny osoby, k jejichž výživě gážista (čekatel) byl podle zákona povinen přispívati.

K § 93.

K příslušníkům jest počítati všechny osoby, k jejichž výživě gážista (čekatel) jest podle zákona povinen přispívati.

K § 95.

(1) Příslušné úřady jsou povinny oznámiti ministerstvu národní obrany jména vojenských gážistů, které do svých služeb převzaly. Ustanovení tohoto paragrafu vztahuje se i na osoby, které byly převzaty jako smluvní úředníci (s právem na náhradu nákladu na pojištění).

(2) Náhrada vojenských požitků zaopatřovacích, vyplacených proti ustanovení tohoto paragrafu před vyhlášením tohoto nařízení, nebude vymáhána.

K § 96.

(1) Služební doba, ztrávená v býv. rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armádě, se nezapočítá, bylo-li za ni přijato odbytné.

(2) Likvidačními úřady býv. rakousko-uherské vlády podle tohoto zákona jest rozuměti tyto úřady:

ministerstvo války,
rak. ministerstvo zeměbrany,
ministerstvo války, námořní sekce,
válečný archiv,
technický voj. komitét,
voj. zdravotní komitét,
odbornou účetní,

pensijní likvidaturu u vojenského velitelství ve Vídni,

voj. museum,

voj. zeměpisný ústav,

železniční pluk,

telegrafní pluk,

arsenál ve Vídni,

továrnu na střelivo ve Wöllersdorfu,

továrnu na prach v Blumau,

vozatajské zbrojní skladiště v Klosterneuburgu a

vysokou školu zvěrolékařskou ve Vídni.

(3) Vojenským osobám, které v zajetí nevstoupily do čs. legií, započítá se doba ztrávená v zajetí pouze tehdy, jestliže o to požádají a prokáží, že jim nebylo možno vstoupiti do čs. legií.

K §§ 97 a 98.

Ustanovení platící pro vojenské gážisty (čekatele) býv. rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armády v záloze, vztahují se též na všechny ostatní neaktivní gážisty (čekatele) bývalé rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armády (domobranecké, v evidenci zeměbrany, mimo službu).

K § 98.

(1) Gážisté býv. rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armády, podle ustanovení zákona ze dne 19. března 1920, č. 194 Sb. z. a n., do činné služby v čs. vojsku nepřevzatí, kteří mají nárok na zaopatřovací požitky pouze jako vojenští pensisté podle vojenských zaopatřovacích zákonů a nařízení býv. monarchie, platných dne 28. října 1918, nemají nároku na umístění v léčebném ústavu pro choromyslné, obdobně jako osoby, které vojenské hodnosti pozbyly.

(2) Vzhledem k ustanovení § 25 zákona budou bývalí gážisté (čekatelé) v záloze, jejichž zaopatřovací požitky, získané službou v rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armádě, byly převzaty na účet republiky československé (počítají se to i ty, kteří hodnosti pozbyli nebo se jí zřekli), postupně podrobeni superarbitračnímu řízení, a nevyho-

vuji-li podmínce § 16, odst. 2., bude jim výplata výslužného zastavena.

(3) Dále budou postupně jejich majetkové poměry vyšetřeny a podle výsledku šetření bude jim výslužné buď ponecháno v dosavadní výši, nebo přiměřeně sníženo nebo bude jim výplata výslužného vůbec zastavena, a to prvním dnem měsíce, jenž následuje po měsíci, v kterém bylo šetření ukončeno (§ 24).

(4) Stejným způsobem jest postupovati i u válečných pensistů, to jest u osob, které konaly za války domobraneckou službu beze zbraně nebo službu na základě zákona o válečných úkonech a jimž byly přiznány vojenské zaopatřovací požitky podle určité třídy vojenských gážistů, ačkoliv důstojníky, nebo vojenskými úředníky nebyly.

K § 100.

Ustanovení prvního odstavce vylučuje z nároku na zaopatřovací požitky podle § 99 ty gážisty (čekatele) ve výslužbě, kteří byli přeloženi znovu do výslužby do 28. února 1921, tento den v to počítají (skončením demobilisace), aniž vyhověli podmínkám v tomto odstavci obsaženým. O gážistech (čekatelích) ve výslužbě, slouživších v čs. branné moci ještě po uvedeném dni, platí ustanovení § 9.

K § 101.

Jako rotmistry (letmistry, loďmistry) podle tohoto paragrafu jest považovati poddůstojníky z povolání, pokud jsou gážisty.

K § 102.

O nároku osob v tomto paragrafu uvedených na přiznání zaopatření invalidovního a práv s ním spojených zůstávají v platnosti dosavadní předpisy.

K § 109.

(1) Ustanovení tohoto paragrafu, týkající se gážistů (čekatelů), platí obdobně též pro vojenské a válečné pensisty.

(2) Obdobně přináleží poživatelům darů z milosti, pokud jsou nebo byli gážisty (čekateli, pensisty) nebo poddůstojníky z povolání, jakož i pozůstalým po těchto osobách stejné výhody jako civilním státním poživatelům darů z milosti.

K § 111.

Přizná-li ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem financí zaopatřovací požitky vojenským kapelníkům bývalé rakousko-uherské (rakouské nebo uherské) armády podle § 111, přísluší jim ty výhody § 109, které jsou ustanoveny pro gážisty v hodnostních třídách.

K § 115.

Postup v případech, povoluje-li se požívání zaopatřovacích požitků v cizině, ustanoví ministerstvo národní obrany v dohodě s ministerstvem financí a ministerstvem zahraničních věcí zvláštním výnosem.

Článek II.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede je ministr národní obrany.

Bechyně v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Hodža v. r.
Malypetr v. r.	Udržal v. r.
Bečka v. r.	Habrman v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Šrámek v. r.
Novák v. r.	Tučný v. r.
Stříbrný v. r.	Dr. Franke v. r.
Srba v. r.	Dr. Kállay v. r.
Dr. Markovič v. r.	